

Billeder fra min ungdom.

Jeg blev født i Slesvig by, døbt Tranebjerg på Samsø, konfirmeret i Brande, blev gift i Brande og har fået tre børn i Brande. Fra Samsø kan jeg ikke rigtigt huske, men kun, hvad der er mig fortalt sidenhen.

Far var bibliotekar i Tranebjerg, mor hjalp til og det gjorde jeg såmen også. I hvert fald så lykkedes det mig engang, at tage en ordentlig bid af reolen, men måske var det en stor hjælp alligevel. Det var også her jeg forsøgte, uvist af hvilken grund, at slugen en daler (2 krone, de var det tidspunkt nærmest på størrelse med dagens fem´r) nå mor fik den dog banket ud igen, så det gik.

En fru Nielsen boede overfor biblioteket, jeg besøgte hende, da vi havde boet et par år i Tønder, og ville op og gense Tranebjerg. Til venstre for biblioteket lå der et gartneri. og længere ned ad gaden boede min bedste ven Bjarne, hvis far var cykelsmed.

Selvom vi kun boede til jeg var fem år nåede jeg sammen med andre at lave ulykker. Overfor og til venstre for fru Nielsen lå skolen dengang og deres toilet bygning syntes vi manglede noget, så vi tog os det job at male dørene, og guderne må vide, hvor vi fik det fra, men den maling vi brugte, var desværre tjære, så dørene og vi så ikke specielt godt ud. Dørene stod der endnu, den gang jeg besøgte Fru Nielsen efter et par år i Tønder.

Jeg har også fra Samsø et evigt minde i form af en flækket lillefinger negl på venstre hånd, som kom i klemme i en bildør, alt er tilgivet, det var en folkevogns boble.

Som skrevet, så flyttede vi til Tønder, da jeg var fem år gammel. Far arbejde som bibliotekar ikke længere alene, men med flere kollegaer. Det var et spændende bibliotek. Stort i forhold til Samsø. Et kæmpe børnebibliotek og voksen afdeling, og ikke mindst en i dag ganske utænkelig ting, en læsesal, hvor der var absolut stilhed, ve den der bryd den stilhed. Der var i forbindelse med læsesalen et mikrofilm bibliotek, yderst spændende for en knægt som mig.

Da vi senere, som elever, gennem folkeskolen, blev ført nærmere ind i biblioteksystemet hemmeligheder, var det min far, der underviste, men på tidspunkt, var jeg langt forud for mine skolekammerater af helt naturlige årsager.

Vi begyndte i Tønder med at bo i Søndergade 12.

Skråt overfor var der købmandsforretning og lidt længere henne ad vejen mod Vidå lå bageren. Gik man lidt i den anden retning og drejede til højre ved vejen Vidågade og her lå min børnehave, fortsatte man, kom man til min fremtidige skole Tønder seminar skole Øvelseskole (senere Holmeskole og et lille stykke derfra)

For at gøre Søndergade færdig, hvis man gik videre end bageren fik man Uldgade på højre hånd og kort derefter på venstre hotellet. Krydsede man Vidå, så lå Friluftbadet på venstre hånd lidt på vej mod Grænsebyen Sæd.

Der lå også en Cykelsmed på Søndergade hen mod torvet, her fik jeg min første cykel og med den, og tiden derefter, cyklede jeg Tønder by og omegn tynd.

Vi flyttede fra Søndergade til Frilandsvej 32. Et ret nyt kvarter med parcelhuse lettere forskudt for hinanden og dog sammenbyggede. Her havde vi en hyggelig Fru Thorsen, som på det nærmeste fungerede, som en reserve bedstemor for os blandt andet. Haven stødte op til den næste række parcelhuse og her boede Bredager, som var politimand. Han havde 2 sønner, Niels og Jens. Han havde selvfølgelig en schæfer, som jeg, så vidt jeg husker, var en rigtig god politihund. Han fik en ny schæfer, jeg kan ikke huske hvorfor, men ny stor krabat af en hund, jeg husker at jeg fik en tur i hækken engang, da tillod mig, at snakke med politimandens

Jens på deres grund. Hunden så sit snit til at farer ud og forsvare en del af sin flok. Jeg trak mig hurtigt bagud uden at se hvorhen, og endte i hækken inden Fru Bredager fik kaldt på den. På det tidspunkt gik det op for mig, at vi da vist havde en hybenrose hæk. Samme hund, fik desværre forkærlighed for små babynumser, og det gik jo ikke, så den blev aflivet. Bredager fik en ny hund, der mest af alt lignede Pluto, og mindst lige så kærlig, jeg tror ikke rigtig, det lykkedes Bredager, at få gjort den til en politihund. Herunder Bredager forsøger at lære os lidt trafikikkerhed.

Vi var tre Jens'er på Frilandsvej, lille, mellem og store Jens (jeg var den store). På samme gade boede en af mine bedste venner og skolekammerater, Hans Christian også. Vi var en gang på cykeltur til Trøjborg, det er en gammel borgruin med vandgrav omkring. Her fangede Hans Christian en snog, som han partout skulle have med hjem, og det ku' ikke gå hurtig nok, så han nåede hjem længe inde, jeg fik mig aset hjem. I min klasse var der 3, der hed Per. Den ene var jeg ikke specielt ven med, kan ærlig talt ikke huske hvorfor, men sådan var det, han boede på Grev Schacksvej. Per Frederiksen havde en tvillingsøster, som hed lise, de boede i området ved Ryttergade, hvor også Flemming og Ebbe(Ebbe's far var mælkeemand, ja det kunne man godt være dengang) boede. Den sidste Per, var min bedste ven, mens jeg boede i Tønder. Per Bro Pedersen boede på Leos alle. Hans far var lærer, og vi havde ham til Sløjd. Han flyttede til Fyn, hvor de i øvrigt var kommet fra, det var hans fars lærergerning, der afgjorde hvor de boede. Det gjorde det også for Hans Christian, da hans far var i militæret. Pigerne i klassen, ja, jeg var måske ikke den mest opmærksomme på dem. Vi havde 4, der hed Ulla, den ene hed Ulla Petersen, en anden Ulla Børsen Nielsen. Der var også en Jette Ostermann. Jeg har lige fundet min gamle poesibog, det er derfor jeg lre navne af. En Solveig

Hubsmann og Helga H. samt Rosvitha og Sonja Thomsen. Her er nogle af drengene som også var i min klasse, Leif, Bjarne, Erling, Hans Jørn og Rainer Gerlach. En hemmelige kæreste havde jeg også (hun vidste det for eksempelvis heller ikke) var Elisabeth, hun boede på hjørnet af Ribe Landevej og Grev Schacksvej. Ikke langt fra hende lidt længere ude ad Ribe Landevej boede min dansklærer, som på forbindeligtvis demonstrerede, hvordan man burde holde på sin blyant, ligesom jeg gjorde, bevist, idet han slog den ud ad hånden på mig i et øjeblik fravær, så den røg gennem det meste af klasseværelset.

Herover klassefoto 5. Kl.

Nå, men inden vi flyttede fra Frilandsvej 32 til Brorsonsvej nr. 27 (en nabogade) nåede jeg så også lige, at brænde vores legehuse af, sådan. Det var vist ikke alle, der synes at vores have levede op til de gængse standarder, men den var brugbar for os børn.

Jeg tror kun vi boede på Brorsonsvej et års tid, inden vi flyttede igen, men inden da fik jeg da lejlighed til at afprøve fars samlede udvalg af tobak. Pibe, cigaretter og cigarer, jo jeg var stor i hatten - et ganske kort stykke tid, jeg blev så syg af det, at jeg troede, at det var sidste, jeg skulle. Sympati skulle man lede længe efter, der var ikke noget at hente hos min far, han syntes, jeg havde godt af det. Og fik ret - det var det bedste, for jeg prøvede ikke den fornøjelse sidenhen.

Vi flyttede tilbage til Frilandsvej, denne gang til nr. 10. Haven stødte op til Aalykkes hus, sønnen Leif var mit store forbillede de år, han var noget ældre gik i lære som elektriker, jeg ville også være elektriker, når jeg blev ældre - helt sikkert. Jeg var engang med ham ude til et job. Vi kørte på hans scooter, og jeg havde aldrig før hørt så megen sværmen og banden, som da han satte den loftlampe op (jeg har sidenhen fået forståelse for fænomenet). Leif fik senere en Volvo 544, også kaldet væltepeter, det lykkedes i hvert fald Leif at vælte med den i et sving, måske med lidt for meget fart på, men jeg tror også jeg kan huske noget med en pludselig haglbyge. Nå men det med elektriker faget var ikke noget der holdt, hverken for mig eller Leif, han blev politimand, og jeg besøgte ham langt senere på Færøerne, hvor han var udstationeret. (et PS. så vendte han tilbage til Tønder, som politimand)

Før der blev bygget på parallelvejen til Frilandsvej, Schradersvej, var der her kolonihaver. På et tidspunkt syntes jeg, det var sjovt, at gå rundt derover, og gøre forsøg med lidt bål - i det små selvfølgelig. Et af stederne, ved et træ mislykkedes det, og jeg fortsatte videre. Jeg kom senere til at se mig tilbage, og opdage at det mislykkede forsøg var blevet en succes, idet træet på nærmeste stod flammer, nå måske i røg, men jeg fór tilbage for at slukke ilden. Det

ville ikke rigtig lykkes, ikke før jeg fik hjælp. Desværre var det vores gamle nabo politibetjenten Bredager, så det kom ikke til at foregå i stilhed på hjemmefronten. Og helt uskyldig kunne jeg jo ikke se ud, da fars lighter dukkede frem af lommerne. Jeg har fortrængt, hvad straffen blev, men jeg har lighteren i min besiddelse i dag.

Nogle af de andre drenge på min alder synes, at det med lystfiskeri i Vidå var sagen, så på et tidspunkt skulle jeg jo også prøve. Men hvilken skuffelse. Det lykkedes mig at få fisk på krogen, men halvvejs oppe til broen, hvor vi stod på, sprang den af igen. Det havde jeg simpelthen ikke tålmodighed til, så jeg tog hjemad igen med min fiskestang, line og krog. På vej hjem var uheldigt rigtigt ude, og jeg fik krogen i låret. Det var ikke en helt almindelig krog, det var nemlig tre i en krog, og de to af dem sad i låret. Heldigvis var der ikke langt til cykelsmeden på Carstengade, og den klarede han let og elegant, om end ikke uden smerter. Det var så den sport.

Apropos sport, så var det også i Tønder, at far forsøgte, at få mig til at spille tennis, men mit håndled var ikke af den

stive slags, så det blev til badminton. Vi trænede på Tønder Kommuneskole. Vi havde en træner og var 9 spillere, så det var ret intenst undervisning.

Jeg var med i spejderbevægelse i Tønder, som ulveunge. Vores leder boede på Ryttergade. Selve møderne foregik på hjemmeværnets gård (jeg mener at huske at det var det den blev brugt til), jeg kan ikke huske præcist hvor, men et sted i nærheden Ulriksalle og

Viddingherredsgade. Vi brugte en del tid i Tved plantage, og jeg kan se, at spejderhuset er flyttet derud nu.

Jeg var i hvid gruppe og fik navnet Mongo, hvilket er et desmordyr, det var jeg rimelig stolt af. Når det var mørkt havde vi lys på cyklerne, og det var af den type kaldet NEFA lygter. Når man skruede toppen fast lyste vidunderet. Vi brugte dem også til at kaste med – op i luften, mens de var tændte, det var sjovt. På spejderlejr kom vi også - oppe ved Juelsminde. Det var sjovt og dejligt. Engang fik en eller anden af de store drenge den ide, at man på skrømt skulle begrave (selvfølgelig en af de mindre) i strandkanten. Vedkomne skulle så gemme sig, for at det skulle se rigtig ud. Til middagsmaden manglede der så en

spejder, og lederne kunne ikke rigtig finde ud af det, indtil der var en der gjorde opmærksom på den sandhøj, som angiveligt skulle indeholde vedkomne spejder, stor var lettelsen for lederne, da det viste sig, ikke at indeholde en begravet spejder. Den udvalgte ulveunge, blev kaldt frem, fra sit gemmested og heldigvis fik lov til at spise med. Det var jeg glad for, eftersom det var mig, der midlertidig var blevet begravet.

Jeg nåede at blive både gruppeassistent og gruppefører for hvid gruppe, inden vi forlod Tønder.

I det før omtalt friluftsbad lærte jeg at svømme. Vi var engang i fjernsynet, og fremviste de forskellige trin i undervisningen, jeg svømme rundt, sammen med andre med hænderne på et korkbrædt og fremviste perfekte benspjæt.

Jeg nævnte badminton før, lidt lystfiskeri, der gik i fisk, der var også andre ting, som ikke gik helt som forventet. Før badminton prøvede jeg også fodbold. Fodboldbanen lå på det, der nu er den nyeste del af Nygade mellem Schradersvej og Ribe Landevej. Det foregik på den måde, at jeg kom til træning, fik at vide, at jeg skulle tage pladsen som venstrewing, og i øvrigt følge den anden wingspiller på modsatte side, under hele træningskampen. Det gjorde jeg så, og aldrig har jeg været med til en mere uinteressant sport. Jeg så ikke bolden i den times tid det varede. Det blev så også min eneste gang på et fodbold hold, badminton vandt, der får man i det mindste bolden hele tiden uanset om man vil det eller ej.

I Tønder tiden er også den tid, hvor vi jo hvert år, så Storcken bygge rede ikke ret langt fra skolen, jeg tror vi i Tønder havde 2 par hvert år (fra 1956 til 1963). Vi havde endnu en trumf, vores skolegård grænsede ud til en afstikker af Vidå og der havde vi det meste af tiden, et svane par at se på og fodre. Drama blev det også til, når der var en svane for meget.

Jeg nævnte før Schradersvej, da de begyndte at bygge, kom der jo ofte lastbiler med materialer til byggepladserne. En gang sad en stor lastbil med hænger fast i mudderet. Falck sendte deres lille kranbil derover, men det hjalp ikke rigtig noget. Så kom den mellemste, uden at der skete meget ved det. Det var først da den store kranbil ankom at det lykkedes, prøv at forestil jer en lastbil med hænger og tre kranbiler foran, det var rigtig spændende for os drenge i kvarteret. Ved et arrangement, hvor der også var amerikansk lotteri, vandt en af mine søstre et gavekort. Det endte med at jeg fik det, det var "en dags vagt hos Falck i Tønder". Alle tiders drengedrøm, det var jo ikke gået i dagens Danmark, hvis det havde været i dag, så var min søster taget af sted. Nå men jeg fik lov af klasselæren, at bruge en dag på Falckstationen, mod at jeg fortalte for klassen bagefter, det sidste der, var jeg ikke specielt glad for, at sidde der oppe foran alle de andre og fortælle, men det gik jo alligevel.

En af de ting jeg også fik afprøvet var at være bydreng. Jeg blev bydreng for en isenkræmmer forretning i Vestergade ikke langt fra Handels- og landbrugsbankens domæne, det var her jeg fik min første bankbog, som jeg vandt i en eller konkurrence med 100 kr. på bogen, en fyrstelig sum, synes jeg dengang. Det var heller ikke langt fra biografen. Som bydreng kørte jeg vare ud, fejede fortov og andre småting. Forretningen havde også udlejning af tallerkner, bestik og andet udstyr hertil. En af de længere ture var med en græsslåmaskine. Jeg kørte på Long John cykel fra Tønder ud til omtrent der, hvor i dag Vestre omfartsvej møder Nørre Landevej, det var dengang langt ude og det var meget varmt den dag. Det der med porcelæn udkørsel var min store skræk, men ikke desto mindre, hvorfor køre tre gange når man kan køre en gang. Resultatet giver næste sig selv, jeg kunne knapt styre cyklen og det endte med et brag på hovedgaden. Og det endte også her med at være bydreng, ikke så meget uheldet, men mere at der ikke var tid til de vigtige lektier, mente mine forældre.

Da vi flyttede i 1963 glippede kontakten til klassekammeraterne desværre. Jeg vendte tilbage til Tønder for en kort bemærkning i 1971. I 3 måneder havde jeg residens på Tønder kasserne, som rekrut inden vi blev afsendt til Karup Flyvestation for mit vedkommende.

Far havde fået stilling som bibliotekar i Brande og flyttede først, ligesom han i øvrigt også havde gjort ved flytningen fra Samsø til Tønder. Vi kom i sommeren 1963 og flyttede ind i det nye boligkompleks Lejerbo på Ørbækvej, den gule blok. Det var dengang, den sidste bygning indenfor bygrænsen ud ad Ørbækvej. Det år begyndte jeg i 6. klasse på Præstelundskolen. Det var stadig med opstilling klassevis i gårdspladsen og indmarch ligeledes klassevis, det ændrede sig heldigvis senere. Jeg fik straks kontakt en kammerat fra parallelklassen, Leo. Han boede længere ude af Ørbækvej i dag nr. 48. Overfor deres hus dengang gik en grusvej fra Ørbækvej til Brandlund Mose og videre til Nedergaardsvej. Lige kort efter krydsningen af vore dages Nordlundvej lå der en gård, den hed officielt "Nordlund", men vi kaldte den altid "Pjalttenborg" på grund af dens dårlige tilstand. Det var vejen til vores Eldorado, Heden og mosesøen, hvor jeg har tilbragt rigtig megen tid ude.

Vi fik vist lavet en del drengestreger, som vist alle unger gør, men et par stykker hænger endnu i hukommelsen. Der var stadig reminiscenser fra tørvegravningstiden ikke langt fra Pjalttenborg. Herfra "lånte" vi engang nogle olietønder som vi brugte sammen med andre materialer til at lave en flåde, vi satte i mosesøen. Den kunne vi dog ikke rigtig ha' for os selv, så vi havde et træfning med andre af de lokale knægte omkring den. Senere "lånte" vi også en robåd, der lå ved søen. Vi roede rundt på søen og gemte båden et andet sted. Det var vist sagfører Midtgaards båd, og politiet var ude i området for at finde den igen, og eventuelt gerningsmændene, det sidste lykkedes ikke, men vi mistede båden.

Jeg drog meget rundt derude alene, men også med Leo og Mogens. Det var dengang, der fandtes et tårn ude i nærheden af Gumblebjerg. Det var UFO tårnet, en gittermast med en UFO lignende top. Den var vi oppe og klatre i, selvom den havde set bedre dage og egentlig ikke skulle bestiges. Det var rent faktisk beregnet til at observere fra

også UFO'er. Den er taget ned for mange år siden, jeg tror noget masten stadig ligger derude sidste jeg var i nærheden (ca. 2004)

Mens vi boede i Lejerbo havde vi en overgang en kolonihave. Den lå der, hvor det gamle Birkehuset og Ørbæklund ligger i dag.

Langs Drosselvænget gik en grusvej i min tid og et bøgehegn, som endte i en lille gran og fyrplantage. I bøgehegnet havde vi vores klatretræer. En af de største havde vi fortificeret med pigtråd således at vi kunne have den for os selv. Med os mener jeg os fra Lejerbo. Mosevænget drenge ville vi ikke have med. De prøvede og det lykkedes også en enkelt gang for en af dem at komme helt, men så havde vi nøddudgangen. Nøddudgangen, var ikke for sarte forældre, det var at kurer ned på ydersiden af træet grene. Vedkommene indtrænger forsøgte at følge efter, men endte på skadestuen med brækket arm. Det var også i dette hegn at jeg fortsatte min passion for bål. Det var fuldstændig under kontrol, på æres ord, men det synes sagfører Midtgaard ikke det var. Han blev fuldstændig tosset over det, og mor måtte ned og slukke bålet helt. Stor ballade over ingen ting syntes vi. Det forhindrede ikke mig i at have bål midt inde hans lille fyrlund tæt på hans hus, han boede i huset forenden af dagens Drosselvænge. Det forhindrede heller ikke at en af Lejerbo's piger fik sat ild i den græsmark, hvor i dag Lejerbo's røde blokke ligger.

Mellem Lejerbo og sagfører Midtgaards hus lå som skrevet den lille fyr- og gran plantage. Mellem den og det der blev Børnehaven Ørbækhaven lå der en mose, som vi også brugte megen tid på, blandt andet havde jeg fundet en hurtig rute tværs over den, og man skulle ikke træde ved siden af. Det var egentlig lidt underligt at man partout lagde en legeplads her til børnehaven.

I skolen fik jeg lidt af en overraskelse, idet jeg kom til at gå i 6.c, det var for mig nedtur. I Tønder var en klasse med den tilføjelse 'c' en hjælpeklasse, og det synes jeg jo ikke ligefrem var nødvendig. Det tog lidt tid inden det gik op for mig, at det kun var et spørgsmål om antal elever, der bestemte hvor langt man nåede op i alfabetet.

I forhold til Tønder var 6. og 7. klasse i Brande noget af en nedtur. Jeg kom fra Tønder Seminarium Øvelsesskole, og selve dette øvelse betyd, at vi (Tønder) var længere fremme med mange ting i forhold til metoderne i at undervise. F.eks. havde jeg haft engelsk i 5. kl., og skulle nu til at starte forfra i Brande, der kedede jeg mig bravt (det var før individuelt undervisning). Det andet var danskundervisningen, som jeg synes var alt for gammeldags og tung, og jeg var absolut ikke gearet til den form. Pigerne i klassen, var desuden alle som én, forfordelt frem for drengene med den dansklærer vi havde.

Jeg er fra den årgang, der havde lærere som Hr. O. Nielsen, Aa. Nielsen, A. Norup, Peter Nielsen, Hauch, P. Andersen, Housted, Hr. Jørgensen, K.G. Stuckert og flere, som jeg ikke lige kan komme på.

7. kl. markerede dog en ændring på visse områder, idet vi fik fru Hauch til formning og Annelise Munch til sang. Med Hauch havde jeg dog en lille kontroverser med hensyn til hvordan, en bestemt keramik ting skulle laves, men vi kom dog over denne lille detalje, så senere, som murer havde Leo og jeg lidt småjobs. Annelise Munch og måske skulle vi holde på formerne, det var Frk. Munch dengang. Hun fik klassen til sang, og havde på forhånd fået at vide, hvem der var ballademagere, og dem var der nogle stykker af, så da time skred fremad begyndte de at røre på sig. Men frk. Munch var trods sin nyuddannelse ikke til at spøge med, hun slog ned med hård hånd, og de formastelige fik ordre til at stå op resten af timen, ikke noget med udenfor døren, eller op til skoleinspektøren (det var på det tidspunkt Tage Bundgaard Lassen), og det hjalp, der var ingen ballade resten af det år. Samme år giftede hun sig med Niels Truelsen på Nedergaard.

En gårdvagt var normalt en af lærerne der gik i skolegården og holdt øje med os unger, og ikke alle var lige gode til det. Der var aldrig ballade, når det var Peter Nielsen, som jeg havde til gymnastik og biologi. En ganske speciel herrer var Hr. O. Nielsen, læg mærke til Hr., det er absolut ikke nogen tilfældighed, der var respekt omkring den lærer. Han var den eneste lærer, der kunne tillade sig, at have gårdvagt fra læreværelset, sådan.

Efter konfirmationen (vi havde pastor Rasmussen) og 7. kl. skiltes klassens elever i tre retninger. Min ven Leo gik ud og blev læredreng på Brande Møbelfabrik, der arbejdede hans far på lageret. Der var flere der gik ud her og begyndte deres virke i industri, butik og landbruget. Hovedparten tog reallinjen, de fleste piger gik den vej. Resten, de tiloversblevne (knap så bogligbegavede) samt nogle fra Uhre skole gik i 8. og 9. kl., og her fulgte jeg med.

Vi fik Fru Truelsen til klasselære. Det gik lidt bedre her de sidste år i folkeskolen, jeg fik også knyttet kontakt til parallelklassen, nemlig Mogens og Kurt. Mogens boede klods op af skolen på Præstelunden. Kurt kom ude fra gården Sønderlund på Sdr. Ommevej.

I 9. kl. var vi i erhvervspraktik 2 gange. Første gang var jeg hos arkitekt Knud Kristensen, som boede og havde tegnestue på Johannes Hansensvej. Her brugte jeg lidt tid på en lego (modulex) model af hans forslag til det nye bibliotek som skulle ligge ved siden af SMP-centret. Den opgave fik han ikke, den gik til Wilhelm Thorn. Den udformning som den fik, faldt ikke i DOMO (arkitekt Kristiansen) som havde tegnet SMP-centret, han havde hellere set en forlængelse af de linjer som han havde udstykket.

Anden gang var jeg i praktik hos muremester Mouritz Pedersen. Jeg endte med at få en lærekontrakt med ham.

Jeg begyndte 1.8. 1967 med en tre år og otte måneder lang uddannelse til murer. Første læreår havde jeg den fyrstelige løn af 1,50 kr. i timen. Til at begynde med var arbejdstiden også indbefattet lørdag formiddag. Vi byggede bl.a. Thorn huse, Folkehuset, men ellers nogle få stykker om året Mouritz havde 2 lærlinge til at begynde med. Da Ingolf, som var den ældste blev udlært, var jeg den sidste han havde. Han stoppede med murerfaget et par år efter at jeg var udlært i foråret 1971, og blev pedel i Vejle. Han døde kort tid efter. Mouritz var udlært hos sin far Kjeld Pedersen, der var en rimelig stor muremester. Hans bror blev også udlært her, men tog derefter en anden retning her i livet, det var Eric Storel.

Samtidig med at jeg begyndte læretiden sprang Leo fra møbelfaget og gik også i lære som murer hos Erik Olesen, Eriks lillebror Bent Egebjerg Olesen var i lære hos muremester Jens Johannesen. Vi blev udlært alle tre samtidig. Leo søgte arbejde andet steds i sidste ende i Skibbild. Jeg var først hos muremester Jørn Frank Jensen i FASTERHOLT, hvorefter jeg blev indkaldt til militæret. Efter et årstid der, tog jeg på teknisk skole i Herning og tog TF 2 eksamen.

Sommeren 1973 var jeg hos muremester Jens Nørgaard, Brande. Fra august 1973 til juni 1975 tog jeg HF. Også sommeren 1974 var jeg hos Jens Nørgaard. Ville egentlig, som planen var, have taget til Ålborg for at studerer ,men opgav skolebøgerne. Hjalp med at flytte Brande Bibliotek fra Herningvej til Centerparken i januar 1975. Gik lidt ledig hvad angår murerfaget, men begyndte hos Bent Egebjerg Olesen afbrudt af kursus på tekniske skole og Lo skolen. Jeg blev hos Bent indtil 1979, hvor jeg havde et freelance job hos Chr. Bagger, Esbjerg. Siden hos W. Rahn Jensen, det var specielt rundbue byggeri i Brande Hallerne, jeg stod for, og lille smule ved Lejerbo's rækkehuse på Fuglevænget. Jens Johannesen, som i øvrigt også var udlært hos Mouritz, var jeg hos i 1981-82. Det blev til mere i murerfagets efteruddannelse bl.a. gibspuds og byfornyelse. Det blev også til lidt hos Sigfred Jacobsen i Blåhøj; Enok Hansen, Brande; og et smut til Grindsted hos Spaabæk, endvidere til muremester Herluf Zülau Jørgensen, Ikast. Men ryggen holdte ikke rigtigt til det, og efter et par ture nede hos kiropraktikeren, så valgte jeg at blive reparations – og flisemure hos først Erik Rasmussen, Herning, siden hos Ole Kirkegaard også Herning.

Herefter, ja herefter stoppede jeg min virke i murerfaget i 1989 og gik til Brande Hallerne, først som halassistent siden som halinspektør.

Cirka 11 år efter stoppede jeg på grund af stress og valgte at satse på industri hos Ravns vinduer og døre også kaldet Kernevinduet, nu kun Kerne. Det var i udleveringen som lager- og pakkemester. På grund af problemer med fodtøjet endte det med et kontor job samme sted, som logistikmedarbejder og lidt salg.